

POLSKA IZBA SYSTEMÓW ALARMOWYCH

CZŁONEK KRAJOWEJ IZBY GOSPODARCZEJ

00-107 WARSZAWA, ul. PRÓŻNA 12 A, TEL.: (22) 620-45-57, FAX (22) 654-57-32, E-MAIL: pisa@pisa.org.pl • www.pisa.org.pl

PISA/001/O/2013

Warszawa, 5 stycznia 2013 r.

MSW

AAB098125

Pan

Piotr Stachańczyk

Sekretarz Stanu

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

Szanowny Panie Ministrze,

Odpowiadając na list Pana Ministra z 24 października 2012 r. znak DN-PZTPZ-42-45-14/2012 oraz w nawiązaniu do naszego pisma nr PISA/099/O/2012 z dnia 15 listopada 2012 r. uprzejmie proszę o przyjęcie naszej gotowości do pracy nad regulacjami ustawowymi monitoringu telewizyjnego w zakresie opisanym, jak niżej.

Przede wszystkim, chcielibyśmy wyrazić swoje głębokie poparcie dla inicjatywy ustawowego uregulowania zasad stosowania dozoru CCTV, popularnie nazywanego monitoringiem telewizyjnym lub wizyjnym.

W realizacji tej inicjatywy, tj. we wprowadzeniu stosownych wymagań prawnych, widzimy - w pierwszej kolejności - niepowtarzalną szansę wdrożenia właściwych standardów profesjonalnych związanych z projektowaniem oraz instalowaniem systemów dozorowych CCTV.

W drugiej kolejności - drogę upowszechnienia dobrej praktyki związanej ze stosowaniem dozoru CCTV wśród wszystkich użytkowników korzystających z tego narzędzia.

Ta dobra praktyka, to przede wszystkim świadomość inwestorów, jakie cele można realizować stosując dozór wizyjny, a realizacji jakich zadań to narzędzie nie zapewni. Ta dobra praktyka, to także wiedza o wykorzystaniu monitoringu wizyjnego w sposób zgodny z celem, w jakim – każdorazowo – jest on ustanawiany.

SUS

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH	
KANCELARIA GŁÓWNA	
wpłynęło dnia	2013-01-09
RKP-5853	kart. 1/7

Polska Izba Systemów Alarmowych jest samorządową izbą gospodarczą zrzeszającą przedsiębiorstwa prowadzące działalność gospodarczą w obszarze nazwanym przez ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r., Dz.U. 1997 Nr 114 poz. 740 ochroną osób i mienia.

PISA grupuje przedsiębiorstwa oferujące produkt zasadniczo przeznaczony dla tej formy ochrony, która przez tę ustawę została nazwana zabezpieczeniem technicznym. Ta forma ochrony - w sposób oczywisty - obejmuje również instalacje systemów dozorowych CCTV.

Jak rozumiemy, celem przyszłej regulacji ustawowej dot. monitoringu wizyjnego jest m.in. określenie - w ten czy w inny sposób - zakresu jego stosowania. Uważamy, że nie byłoby właściwe, gdyby PISA - grupująca przedsiębiorstwa bezpośrednio zainteresowane „rozmiarem” tego zakresu - przedstawiała swój pogląd dotyczący tej kwestii. Nader łatwo mógłby ten pogląd zostać uznany za nieobiektywny (bo sterowany interesem gospodarczym), co tylko mogłoby zaszkodzić atmosferze towarzyszącej pracom nad regulacjami prawnymi, a w konsekwencji - być może - i samym regulacjom.

Wobec społecznie wrażliwej kwestii ochrony prywatności, nierozzerwalnie związanej ze stosowaniem dozoru CCTV, jak i podobnie wrażliwej kwestii ochrony danych osobowych, ustawowe wyważenie racji pomiędzy nimi - z jednej strony - a kwestią realizacji zadań ochrony osób i mienia (bezpieczeństwem) - z drugiej strony - postrzegamy jako czynność niezmiernie ważną.

Z przyczyn oczywistych nasza wiedza specjalistyczna lokuje nas po stronie zagadnień technicznej ochrony osób i mienia, czy też – ujmując to szerzej – po stronie spraw zapewnienia bezpieczeństwa.

Chcielibyśmy więc, niniejszym, zadeklarować swoją pomoc przy podejmowaniu rozstrzygnięć szczegółowych, jako konsultanci w sprawach dotyczących technologii systemów dozorowych CCTV. Również, jako konsultanci w sprawach sposobów formułowania wymagań funkcjonalnych (użytkowych) stawianych przez użytkowników systemów dozorowych CCTV, aby w trakcie ich realizacji (drogą implementacji narzędzia, jakim jest instalacja systemu CCTV) spełnić wymagania zawarte w projektowanej regulacji ustawowej dot. monitoringu wizyjnego.

Zastrzegając, że nie uważamy za właściwe, aby organizacja samorządu gospodarczego przedsiębiorstw prowadzących działalność gospodarczą w sferze technicznej ochrony osób i mienia, jaką jest PISA, wypowiadała się w kwestiach zakresu przedmiotowego i podmiotowego przyszłej regulacji ustawowej dot. monitoringu wizyjnego, chcemy wyrazić opinię, że obszary wskazane do unormowania w piśmie MSW z 24.10.2012 r. znak DN-PZTPZ-42-45-14/2012 uważamy za właściwe dla przedmiotowej regulacji.

Jeszcze raz deklarujemy gotowość do współpracy przy rozstrzygnięciu wszelkich szczegółów związanych z zagadnieniami technologii dozoru CCTV, nazewnictwa specjalistycznego, ew. przywołania norm technicznych oraz procedur formułowania wymagań użytkowych, aby spełnione zostały zapisy projektowanego unormowania ustawowego.

W tym zakresie szczegółowym jesteśmy w stanie zapewnić niezbędną przy ustanawianiu regulacji prawnej pełną wiedzę ekspercką.

Szanowny Panie Ministrze,

Projektowane regulacje ustawowe są uważnie obserwowane w branży, którą reprezentujemy. W znacznej mierze z dużą nadzieją na wdrożenie właściwych standardów profesjonalnych związanych z projektowaniem oraz instalowaniem systemów dozorowych CCTV oraz na upowszechnienie dobrej praktyki związanej z użytkowaniem dozoru CCTV.

Wyłącznie, jako przykład tego zainteresowania, załączam do niniejszego listu opinię w kwestii przedmiotowego uregulowania prawnego jednego z przedsiębiorstw, członków PISA.

Wykracza ona (załączona opinia) poza zakres spraw szczegółowych związanych z technologią dozoru CCTV, leżących w kompetencji PISA, dlatego proszę ją potraktować wyłącznie jako potwierdzenie tego, że projektowane regulacje prawne branża technicznej ochrony osób i mienia śledzi jako przedsiębiorcy, ale również jako obywatele.

Łukasz Myrarczyk szacunku

Polska Izba Systemów Alarmowych
PREZES ZARZĄDU

MIROSŁAW KRASNOWSKI

GŁOS JEDNEGO Z PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH, CZŁONKÓW PISA

Zadania ustawy

Jednym z podstawowych zadań ustawy „monitoring wizyjny” powinno być ustalenie, w jaki sposób fundamentalne prawo do prywatności nie będzie nieadekwatnie ograniczone w świetle celów, którym ma służyć monitoring wizyjny, i w jaki sposób można zagwarantować uszanowanie praw wprowadzonych przez ustawę o ochronie danych osobowych.

Ustawa powinna przede wszystkim wyraźnie rozdzielić ogólny monitoring terenu prywatnego lub publicznego i powszechnie dostępnego od monitoringu prowadzonego przez służby państwowe.

Definicje

Ustawa powinna wprowadzić definicję urządzenia monitorującego gdyż jego używanie stanowi podstawowy przedmiot regulacji przez niniejszą ustawę. Ponieważ w wyniku rozwoju technologicznego istnieje wiele różnych urządzeń, które mogą służyć jako urządzenia monitorujące, i które są powszechnie dostępne za przystępną cenę, definicja nie powinna się ograniczać do konkretnych rozwiązań technologicznych lub rodzajów urządzeń, lecz powinna odnosić się do celu używania danego urządzenia i być ogólna by przetrwała postępy technologiczne.

Propozycja definicji urządzenia monitorującego

Urządzenie monitorujące stanowi w rozumieniu niniejszej ustawy kamery, różne instrumenty optyczno-elektroniczne i porównywalne urządzenia skonfigurowane w sposób umożliwiający nadzór osób i mienia i urządzenia umożliwiające przetwarzanie i zapisywanie obrazu zarejestrowanego przez takie urządzenia, oraz urządzenia umożliwiające podsłuch lub rejestrację dźwięku, używane w celu nadzorowania osób lub mienia.

Określenie podmiotów mogących korzystać z systemów CCTV oraz obszarów i okoliczności, w których można wykorzystywać systemy wideo nadzoru.

Ustawa powinna wyraźnie i jednoznacznie określać kto, i w jakich okolicznościach może zamontować system CCTV. Dotyczy to przede wszystkim instytucji państwowych i firm działających na zlecenie takich instytucji.

Należy jednak wyraźnie rozróżnić monitoring w celach wyłącznie prywatnych od monitoringu przez instytucje państwowe (i firmy działające na ich zlecenie).

Sektor prywatny

W stosunku do sektora wyłącznie prywatnego (tzn. zarówno osób fizycznych, jak i osób prawnych nie działających na zlecenie instytucji państwowej) nieadekwatne wydaje się określenie, kto może i w jakich okolicznościach zamontować system CCTV, w związku z tym, że każdy ma prawo do gospodarowania swoją prywatną przestrzenią zgodnie z własną wolą (za wyjątkiem działalności nielegalnej odpowiednio określonej stosownymi ustawami). Ustawa musi jednak wyraźnie określić, że taki system może jedynie być zamontowany na terenie prywatnym należącym do właściciela obszaru, który ma być chroniony systemem CCTV. W przeciwnym wypadku stosowne jest nałożenie obowiązku otrzymania pozwolenia od właściciela obszaru.

Chodzi m.in. o to, by uniemożliwić osobom fizycznym lub prawnym zamontowanie bez wiedzy właściciela ziemi na ich terenie systemu monitoringu (np. na zewnętrznej ścianie budynku mieszkalnego) ponieważ obowiązek uzyskania pozwolenia umożliwia zidentyfikowanie konkretnej osoby, jeżeli system naruszałby postanowienia tej lub innej ustawy.

Używanie systemu monitoringu wyłącznie w celu prywatnym.

Każdy może monitorować swój własny teren, jednak nieuniknione jest, że zasięg kamery może w pewnych przypadkach uchwycić czyjś inny teren (np. gdy kamera jest skierowana na płot oddzielający dwie działki). W takiej sytuacji prawo do samostanowienia na własnej posesji może w pewnych przypadkach ograniczać czyjeś prawo do prywatności. Niemniej jednak przetwarzanie danych w celach wyłącznie prywatnych i domowych wychodzi poza postanowienia ustawy o ochronie danych osobowych (art. 3a ust. 1 pkt 1) i regulacja takich sytuacji może być nieadekwatna do celu niniejszej ustawy.

Jeżeli jest to konieczne, to ustawa powinna opisać zasięg, jaki może mieć dana kamera w takim przypadku, uwzględniając przy tym zarówno czyjeś prawo do prywatności na własnym terenie, jak i uzasadniony interes sąsiada, którym jest ochrona własnej posesji przed intruzami.

Ponieważ granica pomiędzy uzasadnionym interesem sąsiada, a prawem do życia prywatnego jest ruchoma i za każdym razem zależeć będzie od różnych czynników, rozsądny wydaje się być zapis, że kamera powinna być zamontowana na takiej wysokości i pod takim kątem, by maksymalnie ograniczyć podgląd posesji sąsiada.

Konsekwentnie, pozycja kamery zawsze będzie zależeć od danych okoliczności, np. rodzaju ogrodzenia. W przypadku ustawienia kamery z widokiem na powszechnie dostępne miejsce, np. park lub ulica, niezasadne wydaje się nałożenie podobnych ograniczeń, jeżeli system jest zamontowany wyłącznie w celu prywatnym przez osobę fizyczną.

Ponadto ustawa powinna zakazać publikacji materiału z CCTV (np. internet), jeżeli znajdują się na nim osoby, które można zidentyfikować, i które nie wyraziły na to wyraźniej zgody, nawet jeśli materiał jest jedynie z posesji właściciela systemu, ponieważ taka działalność nie jest już wyłącznie prywatna.

Wyjątkiem powinno być udostępnienie materiału odpowiednim służbom w celu umożliwienia prowadzenia śledztwa.

Jednak nie powinno to zostać zapisane w sposób nakładający samoistny obowiązek udostępnienia takim służbom danego materiału, gdyż może to spowodować niepożądane skutki, np. taki obowiązek nałożyłby pośrednio obowiązek monitorowania tego, co zostało nagrane przez prywatny system CCTV, a to znacznie ograniczyłoby prawo do samostanowienia na własnej posesji. Jeżeli osoba prywatna zdecyduje się na monitorowanie własnej posesji, to ma prawo do niesprawdzania tego, co zostało zarejestrowane pomimo, że być może nie leży to w jego interesie.

Używanie systemu monitoringu jako elementu wspomagającego prowadzenie działalności gospodarczej (przez osoby prawne).

Często sklepy, banki oraz inne instytucje prywatne wyposażone są w systemy monitoringu w celu nadzorowania tego co się dzieje wewnątrz. Używanie monitoringu w tym celu nie można uznać za działalność wyłącznie prywatną i domową i zasadne jest stosowanie innych zasad w stosunku do takich sytuacji, ponieważ nagrywanie podobizn klientów przez system CCTV jest przetwarzaniem danych osobowych „w związku z działalnością zarobkową, zawodową...” w rozumieniu ustawy o przetwarzaniu danych osobowych (art. 3 ust. 2 pkt 2). W konsekwencji obowiązują pewne standardy dotyczące sposobu przetwarzania nagrywanego i nagranych materiału.

Ponieważ ustawa o przetwarzaniu danych osobowych nie rozdziela pomiędzy terenem publicznym i prywatnym (a jedynie celem któremu służy przetwarzanie danych), przebywanie legalnie na czymś terenie prywatnym, który jest monitorowany nie oznacza automatycznie, że ograniczeniu ulegają prawa osoby, która jest nagrywana w związku z tym, że znajduje się na terenie prywatnym, zwłaszcza, że pewne obszary prywatne są powszechnie dostępne, np. sklep, bank itd.

Dlatego ustawa musi określić na jakich zasadach osoby prawne mogą stosować monitoring gdy celem jest nadzór obszaru powszechnie dostępnego. Stosownym rozwiązaniem jest nałożenie obowiązku uzyskania pozwolenia od odpowiedniej instytucji.

Kolejnym ważnym zagadnieniem, które powinno być adresowane przez ustawę dotyczy możliwości ustawienia kamer w sposób umożliwiający nadzór obszaru nienależącego do właściciela i monitorowanie obszaru publicznego, np. kamera w sklepie lub na zewnątrz, która również chwytą część ulicy na zewnątrz i rejestruje przypadkowych przechodniów. Chociaż art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy wymaga by przetwarzanie danych mogło nastąpić „tylko wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę...”, to art. 23 ust. 1 pkt 5 dopuszcza przetwarzanie danych gdy „jest to niezbędne dla wypełnienia usprawiedliwionych

celów realizowany przez administratorów danych (...) a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą”.

Prawa i wolności osoby poruszającej się po publicznej ulicy być może różnią się nieco z praktycznych powodów od praw i wolności do których ktoś jest upoważniony gdy przebywa na swoim prywatnym terenie, co może sugerować, że przypadkowe (lub celowe) monitorowanie tego co się dzieje przed wejściem do sklepu jest usprawiedliwione w takim przypadku.

Jednak art. 23 ust. 4 kompletuje ten przepis poprzez stwierdzenie, że „Za prawnie usprawiedliwiony cel (...) uważa się w szczególności: 1) marketing bezpośredni (...) 2) dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej”.

Nie jest to zamknięta lista, jednak stosowanie art. 23 ust. 1 pkt 5 nie wymaga jedynie wykazania, że przetwarzanie jest prawnie usprawiedliwione, lecz również, że nie narusza praw i wolności konkretnej osoby.

Konsekwentnie należy ustalić, czy rejestrowanie wizerunku osoby, która jedynie przechodzi i nie ma zamiaru wchodzić do sklepu, jest prawnie usprawiedliwionym celem (którym jest prawo do nadzoru i ochrony dóbr znajdujących się wewnątrz sklepu, tzn. na własnym prywatnym terenie) i czy, jeżeli tak, taka rejestracja nie narusza praw i wolności osoby, która nie ma zamiaru wchodzić do sklepu.

Zwłaszcza w świetle tego, że monitorowanie tego co dzieje się na zewnątrz w żaden sposób nie przyczynia się do lepszej ochrony tego co jest wewnątrz, co jest głównym celem używania monitoringu w powszechnie dostępnym miejscu na posesji prywatnej.

Ponadto, art. 25 ust 1 ustawy zobowiązuje administratora danych do poinformowania osoby, której dane dotyczą, o swojej siedzibie, celu i zakresie zbierania danych, źródle danych, prawie dostępu do danych i o uprawnieniach tej osoby „bezpośrednio po utrwaleniu zebranych danych”.

Chociaż można odejść od niniejszych obowiązków jeżeli przepis innej ustawy przewiduje lub dopuszcza zbieranie danych osobowych bez wiedzy osoby, której dane dotyczą (art. 26 ust. 2 pkt 1), co może być za daleko idącym uprawnieniem w takiej sytuacji, gdyż podważa ideę ochrony danych osobowych, to praktyczne stosowanie się do art. 25 ust.1 może doprowadzić do niepożądanych i być może absurdalnych konsekwencji, którym musiałoby być albo rozwieszenie przed wejściem w widocznym miejscu obwieszczenia zawierającego dane wymagane przez ustawę, albo zatrudnienie osoby odpowiedzialnej za informowanie przechodniów bezpośrednio po rejestracji ich wizerunku przez kamerę, której celem i tak jest monitorowanie sklepu, a nie osoby, która przypadkowo znalazła się w zasięgu monitoringu.

Możliwość bezwarunkowego monitorowania obszaru poza sklepem może zatem powodować więcej problemów niż rozwiązywać.

Konsekwentnie efektywniej jest wprowadzenie zakazu monitorowania obszaru zewnętrznego i wejścia, jako domyślnego postanowienia i ewentualne wprowadzenie możliwości ustawienia kamer z widokiem na wejście i ulicę po otrzymaniu zezwolenia od odpowiedniej instytucji i w określonych przypadkach, np. bankomaty, banki, instytucje

finansowe, poczta etc, jeżeli wyłącznym celem jest zapobieganie lub ujawnienie popełnienie przestępstwa.

W takiej sytuacji by najefektywniej zagwarantować uszanowanie praw osób, których wizerunek lub głos jest rejestrowany, ponieważ zasięg kamery wychodzi poza teren prywatny, stosowne jest nałożenie warunku, iż kamera która ma chronić wejście musi być nieruchoma (przyczepiona na stałe) z optyką niepozwalającą na zmianę obszaru rejestrowanego.

Sektor publiczny

Sektor publiczny różni się znacznie od sektora prywatnego w tym kontekście, gdyż państwo ma obowiązek i przede wszystkim możliwość podjęcia odpowiednich działań w celu zapobieżenia konkretnej działalności.

Jednak, podobnie tak jak sąsiad nie powinien mieć możliwości ustawienia systemu w celu nagrywania tego co się dzieje na posesji obok, tak sektor publiczny nie powinien mieć bezwarunkowej możliwości ustawienia systemu w sposób umożliwiający nagrywanie tego, co się dzieje na posesji prywatnej, chyba że nie to jest celem i część posesji prywatnej uchwycona jest przez system tylko dlatego, że nie da się inaczej uchwycić monitorowanego obszaru publicznego (np. kamera ustawiona na ulicę w centrum miasta chwytająca część okna czyjegoś mieszkania).

Jeżeli prawo do prywatności nie będzie honorowane przez podobny zapis, to może to doprowadzić do utworzenia społeczeństwa inwigilowanego gdyż społeczeństwo nie będzie miało pewności, że istnieją w prawie mechanizmy, które, jako pozycja wyjściowa, zakazują monitorowania życia prywatnego.

W związku z szeroką definicją pojęcia urządzeń monitorujących, ustawa powinna wyraźnie określić czy obejmuje również fotoradary używane przez policję i straż miejską.

Wypracowanie mechanizmu rejestracji i kontroli systemów CCTV.

Ustawa powinna wymagać złożenie wniosku o pozwolenie na używanie systemu CCTV gdy wspomaga to prowadzenie działalności gospodarczej.

W konsekwencji nałoży to obowiązek informowania o intencji używania systemu CCTV i umożliwi efektywną kontrolę, gdyż łatwiejsze będzie ustalenie nadużycia i naruszenia postanowień niniejszej ustawy.

Wniosek o pozwolenie na używanie systemu CCTV powinien być złożony na piśmie kompetentnej instytucji, np. samorząd sprawujący władzę w miejscu, w którym planowane jest używanie systemu CCTV. Z praktycznych powodów wniosek powinien być rozpatrywany na poziomie lokalnym gdyż łatwiej i szybciej jest zbadać czy zainstalowany system jest zgodny z informacją we wniosku.

Taki wniosek mógłby zawierać informacje o:

- osobie prawnej lub instytucji używającej system CCTV i osobie fizycznej, prawnej lub instytucji działającej na zlecenie powiadamiającego;
- rodzaju działalności, w której używany jest system CCTV (w celu ustalenia dozwolonego zasięgu). Na przykład używanie monitoringu zewnętrznego przez bank jest usprawiedliwione koniecznością nadzoru tego, co się dzieje na zewnątrz gdyż część działalności jest prowadzona poza budynkiem, np. załadunek pieniędzy, podczas gdy sprzedaż towaru w sklepie następuje jedynie wewnątrz danego sklepu;
- liczbie osób mających dostęp do rejestrowanego materiału;
- celu używania systemu CCTV;
- używanym sprzęcie (w celu ustalenia czy sprzęt pozwala na dokładniejszy nadzór konkretnej osoby i zbieranie dodatkowych danych, co może być nieproporcjonalne do celu, np. używanie kamery termowizyjnej w sklepie spożywczym);
- miejscu zamontowania systemu i obszaru monitorowanego;
- innych okolicznościach istotnych dla wydania pozwolenia.

Cel wprowadzenia obowiązku ubiegania się o pozwolenie ma jedynie służyć informowaniu odpowiedniej instytucji, że planowane używanie systemu CCTV jest zgodne z postanowieniami niniejszej ustawy.

Dlatego nie można całkowicie odebrać możliwości używania systemu CCTV przez sektor prywatny gdyż cel jakiemu służy monitoring jest dla sektora prywatnego podstawową gwarancją ochrony dóbr.

W konsekwencji, jeżeli kompetentna instytucja stwierdzi, że ustawienie systemu w sposób opisany we wniosku jest niezgodny z postanowieniami ustawy, to w ramach informowania o swojej decyzji taka instytucja powinna zaznaczyć, że powodem jest monitorowanie za dużego obszaru, co umożliwi wnioskodawcy szybsze skorygowanie błędu.

Ustalenie sposobu informowania obywateli o granicach obszaru objętego zasięgiem pracy kamer oraz podmiotu, który prowadzi nadzór.

Wyraźne oznakowanie jest stosownym sposobem informowania o nadzorze.

Osoby, które są rejestrowane, mają jednak prawo wiedzieć, w jaki sposób są rejestrowane i jeżeli system CCTV wyposażony jest również w system rejestrowania dźwięku, pożądane jest by stosowano się do odpowiedniego oznakowania informującego o tym.

Informowanie o dokładnych granicach obszaru monitorowanego przez sektor publiczny może być z praktycznych powodów niewykonalne w związku z np. znaczną ilością kamer zamontowanych w centrum miasta. Można jednak wprowadzić obowiązek rozmieszczenia oznakowania na granicach obszaru monitorowanego informującego o tym, że „miasto jest monitorowane”.

Załącznik
do pisma Polskiej Izby Systemów Alarmowych
z 5 stycznia 2013 r. znak PISA/001/O/2013
kierowanego do Pana Piotra Stachańczyka,
Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

W stosunku do sektora prywatnego można wprowadzić konkretniejsze postanowienia gdyż obszar monitorowany jest często znacznie mniejszy i łatwiej jest informować o dokładnej granicy nadzoru.

Na przykład można zastosować dwa różne napisy towarzyszące oznakowaniu:

- „sklep/bank/... monitorowany” obejmujący monitoring wewnętrzny;
- „obszar (sklepu/banku/...) monitorowany” obejmujący dodatkowo monitoring zewnętrzny.

Takie oznakowanie powinno być rozmieszczone przed wejściem gdyż jest to jedyny efektywny sposób umożliwiający osobie, której dane zostaną zarejestrowane, podjęcie odpowiedniej decyzji przed rozpoczęciem rejestracji.